

sident. Amb valentia, sense apassionaments, coneixent la importància de l'afer. D'una vegada haurem sortit de la crisi mutualista que ens engegna.

Parlant amb el cor a la mà és com podem entendre'ns i el Sindicat restarà ferm i lligam de

tots els metges. Els forans no podrem oferir la capacitat orientadora i d'alta direcció d'aquells que viuen en el centre, però tenim el cor obert a tots els vents purificadors i uns braços fervorosos que s'ofereixen al company.

Esparraquera.

Carta oberta a D. Orenci Valls, amb motiu del seu article "Amb tots els respectes", que precedeix

MOLT senyor meu: L'últim paràgraf del seu article, conté un gest al que mai he pogut resistir, fent-me acceptar com a bones les explicacions, que, amb certes reserves, se serveix donar-me.

Però permeti'm que reculli alguns conceptes, que la meua inhàbil ment no arriba entendre. No puc capir la distinció que fa del President i de la persona que exerceix el càrrec. La personalitat moral d'un home és la suma de les seves actuacions totes, en tots els aspectes, donant el coeficient de la seva personalitat, que jo crec discutible i criticable, sempre que hi hagi fonament.

Es refereix a la meua acceptació d'un càrrec retribuït en una Mutualitat de clients, i diu que almenys fou inoportuna, puix desvetllà passions que ja en 1926 s'havien manifestat; cosa que no sé com compaginar amb el que diu que no tindria inconvenient a patrocinar, fins per al més alt lloc, a un individu a sou d'una Mutualitat; si fos just en aquest cas, per què es qualifica d'imprudèn-

cia en l'altre? Diu V.: pels perills que entranya per l'existència del Sindicat, desvetllar aquesta discussió. No temi que es discuteixi un fet real, que existeix fatalment, que és quasi universal, ni que es discuteixi amb passió, car això més augmenta l'interès, l'amor pel Sindicat, i al final del compte sabrem tots a què atènyer-nos d'una manera terminant i clara.

Per últim, tinc a molta honor el dir-li que m'he criat, durant la meua infantesa i joventut, en un ambient de grans horitzons, en ple aire i a la llum reconfortant i gloriosa del sol, que ha amarat tota la meua vida de transparències, negant-me les habilitats diplomàtiques, l'escamoteig d'idees, les fugides tangencials; la que diu V. virulència del meu article, no es agressivitat primària, és rectitud, amor a allò que és just, reacció atenuada davant d'un estímul.

Serveixi aquesta avinentesa de motiu propici per oferir-me de V. s. i c. que l. e. l. m.,

ALVAR PRESTA